

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 września 2021 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Tadeusz Kotuk

po rozpoznaniu w dniu 22 września 2021 roku na posiedzeniu niejawnym sprawy z powództwa D. B. (B.) przeciwko Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda D. B. kwotę 6.500,00 zł (sześć tysięcy pięćset złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za okres od dnia 28 maja 2019 roku do dnia zapłaty,

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala,

III. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda D. B. kwotę 245,76 zł (dwieście czterdzieści pięć złotych siedemdziesiąt sześć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za okres od dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku do dnia zapłaty – tytułem zwrotu kosztów procesu,

IV. nakazuje ściągnąć od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 961,29 zł (dziewięćset sześćdziesiąt jeden złotych dwadzieścia dziewięć groszy) – tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych,

V. nakazuje ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni z roszczenia zasądzonego na rzecz powoda D. B. w punkcie I. niniejszego wyroku kwotę 1.223,45 zł (tysiąc dwieście dwadzieścia trzy złote czterdzieści pięć groszy) – tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

Stan faktyczny

W dniu 20 lutego 2019 r. doszło do wypadku drogowego. Powód D. B. był pasażerem pojazdu H., siedział z przodu, miał zapięte pasy bezpieczeństwa. Na skrzyżowaniu w G. w trakcie poruszania się na zielonym świetle w pojazd ten uderzył z lewej strony pojazd marki K.. Kierujący pojazdem K. wjechał na skrzyżowanie błędnie (przez nieuwagę) interpretując znak w postaci tzw. „zielonej strzałki”, przy czym faktycznie zamierzał i faktycznie pojechał przez skrzyżowanie na wprost. Siła uderzenia zniosła pojazd H. na prawo, pod stojący pojazd ciężarowy. Powód doznał krótkotrwałej utraty świadomości, w czasie wypadku uderzył głową w kokpit lub szybę, po wypadku miał zawroty głowy, został odwieziony bezpośrednio z miejsca wypadku do szpitala celem odpowiedniej diagnostyki.

Dowód: zeznania powoda, k. 63

zeznania P. G., k. 62

W wyniku wypadku powód doznał stłuczenia głowy ze wstrząśnieniem mózgu, skręcenia odcinka szyjnego kręgosłupa z następowym krótkotrwałym przykurczem i zespołem bólowym. Początkowo dolegliwości bólowe były znacznego stopnia (graniczące z cierpieniem), ustąpiły w drugiej dekadzie marca 2020 r. Przez pierwsze dwa dni uszkodzony

powinien leżeć i uzyskiwać opiekę ze strony osoby trzeciej. Po około 3 tygodniach był w pełni sprawny. Rokowanie na przyszłość należy ocenić pozytywnie, poszkodowany nie wymagał leczenia rehabilitacyjnego.

Dowód: opinia biegłego lek. ortopedy W. Ż., k. 77-80

W zakresie zagadnień neurologicznych powód nie doznał żadnego uszczerbku na zdrowiu.

Dowód: opinia biegłego neurologa, k. 95-96, k. 116

Przedmiotowy wypadek nie spowodował też symptomów patologicznych w zakresie stanu psychicznego, odczuwane dolegliwości w tym zakresie miały charakter lekki i krótkotrwały, nienawracający.

Dowód: opinia biegłej psycholog, k. 147-153, 182-185

Pojazd sprawcy wypadku (K.) był ubezpieczony w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w Towarzystwie (...) S.A. w W..

Okoliczność bezsporna

Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego ubezpieczyciel wypłacił powodowi 300 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę i 545 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia.

Okoliczność bezsporna

Ocena dowodów

Zeznania powoda są częściowo wiarygodne: co do przebiegu wypadku i jego ogólnych skutków. Natomiast w zakresie deklarowania dalszych dolegliwości i ograniczeń życiowych po czasie określonym przez biegłego ortopeda jako okres pełnego wyzdrowienia (tj. po około 3 tygodniach od wypadku) należy je uznać za niewiarygodne. Niewiarygodne są także zeznania powoda w co do deklarowania negatywnych, długotrwałych i poważnych doznań psychicznych w zakresie przekraczającym zakres stwierdzony przez biegłą psycholog (która uznała jedynie lekkie, krótkotrwałe i nienawracające lęki). Biegły neurolog w ogóle wykluczył jakiegokolwiek skutki wypadku w ramach jego specjalności, a więc także za niewiarygodne uznano zeznania powoda w takim zakresie, w jakim deklaruje ciągłą obecność zawrotów głowy (k. 63 verso).

Opinie biegłych (ortopeda, neurolog, psycholog) należy ocenić jako jasne, pełne i wewnętrznie niesprzeczne, prawidłowo i wszechstronnie analizujące także zgromadzoną w aktach dokumentację medyczną poszkodowanego. Wszystkie opinie były na zarzuty strony powodowej uzupełniane i zdaniem Sądu uzupełnienia wyczerpują ostatecznie zgłoszone wątpliwości i nie stwierdza się potrzeby dalszego ich uzupełniania lub dopuszczenia dowodu z opinii innych biegłych.

Zeznania sprawcy wypadku są wiarygodne i szczerze.

Kwalifikacja prawna

Zasada odpowiedzialności pozwanego została należycie wykazana (art. 822 § 1 k.c. w zw. z art. 415 k.c. w zw. z art. 436 § 2 k.c.). Nie ma wątpliwości, że wypadek spowodował ze swojej wyłącznej winy P. G. kierując pojazdem K. i wjeżdżając na wprost na skrzyżowanie przy czerwonym świetle (dla ruchu na wprost).

Żądanie dopłaty zadośćuczynienia uwzględniono częściowo. Materiał dowodowy w postaci opinii biegłych i częściowo tylko wiarygodnych zeznań poszkodowanego wskazuje, że skutki wypadku były stosunkowo krótkotrwałe, ograniczały się do dolegliwości związanych ze skręceniem odcinka szyjnego kręgosłupa, nie spowodowały konieczności jakichkolwiek zabiegów inwazyjnych (np. chirurgicznych), leczenia szpitalnego (stacjonarnego). Poszkodowany miał leżeć przez 2 dni, później był praktycznie samodzielny. Okres powrotu do pełnej samodzielności był szybki (po ok. 3

tygodniach). Leczenie zakończyło się pełnym powrotem do zdrowia i pozytywną perspektywą na przyszłość. Należy oczywiście zauważyć wszelako, że w pierwszym okresie po wypadku dolegliwości bólowe były znaczne (graniczące z cierpieniem). Nie stwierdzono zaburzeń na gruncie zdrowia psychicznego ani w aspekcie neurologicznym. Biorąc powyższe pod uwagę Sąd doszedł do wniosku, że zadośćuczynienie łącznie na poziomie 6.800 zł będzie odpowiednim w rozumieniu art. 445 § 1 k.c. Zważywszy na dobrowolną wpłatę z tego tytułu przez pozwanego 300 zł, do dopłaty w wyroku pozostaje zadośćuczynienie w kwocie 6.500 zł (punkt I. na mocy art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 822 § 1 k.c. w zw. z art. 415 k.c. w zw. z art. 436 § 2 k.c.). O odsetkach orzeczono na mocy art. 481 § 1 k.c. z zw. z art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych [...].

W pozostałym zakresie powództwo o zadośćuczynienie uznano za zawyżone (punkt II. sentencji na mocy art. 445 § 1 k.c. a contrario) a ponadto oddalono powództwo co do kwoty 200 zł dochodzonej z tytułu „usługi reprezentacji” (k. 29). Zdaniem Sądu przygotowanie pisma, w którym poszkodowany nie zgadza się z przyznanymi świadczeniami w związku z uszczerbkiem na zdrowiu dość powszechnego typu przy wypadkach komunikacyjnych, nie wymaga wiedzy specjalnej (fachowej), gdyż istota (osnowa) takiego pisma po prostu sprowadza się do opisu skali swoich dolegliwości. Nie wzmacnia wagi takiego pisma odwoływanie się do np. orzecznictwa. Tak więc wydatek na rzecz M. Kanikuły nie był w okolicznościach sprawy niezbędny. Oczywiście, korzystanie z usług pełnomocników świadczących pomoc prawną jest obecnie dość powszechne i z indywidualnego punktu widzenia klienta korzystne (bo nie musi pewnych czynności wykonywać osobiście z różnych przyczyn, wygoda, brak czasu, zwykła niechęć), ale w niniejszej sprawie ocena celowości spornego wydatku leży wyłącznie na płaszczyźnie zobiektywizowanej (tj. czy w danym wypadku sam poszkodowany byłby niezdolny do samodzielnej, wystarczająco skutecznej reprezentacji swoich interesów przez ubezpieczycielem). Mając powyższe na uwadze także co do kwoty 200 zł powództwo oddalono na mocy art. 444 § 1 k.c. a contrario, gdyż nie był do zwyczajny, niezbędny koszt likwidacji szkody. Nie był to też wydatek zmierzający do zapobieżenia zwiększeniu szkody (art. 15 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych [...]).

Koszty

O kosztach stron orzeczono w **punkcie III.** na mocy art. 100 k.p.c. (stosunkowe rozdzielenie). Powód wygrał proces w 44%, pozwany – w 56%. Koszty powoda to: 745 zł (opłata sądowa od pozwu), 3.600 zł (opłata za czynności adwokackie w stawce minimalnej, § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, ze zm.), 17 zł (opłata skarbową od pełnomocnictwa), 800 zł (zaliczka na biegłego). 44% z sumy tych kosztów to: 2271,28 zł. Koszty pozwanego to: 3.600 zł (opłata za czynności adwokackie w stawce minimalnej, § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, ze zm.), 17 zł (opłata skarbową od pełnomocnictwa). 56% z sumy tych kosztów to: 2025,52 zł. Różnica na korzyść powoda to: 245,76 zł.

W **punktach IV. i V.** rozłożono na strony nieopłacone koszty sądowe (niezaliczkowana część wynagrodzeń biegłych: łącznie 2184,74 zł), na mocy art. 113 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 100 k.p.c. 56% tych kosztów ponosi powód (w takiej proporcji przegrał proces), tj. 1.223,45 zł, a pozostałą część (44%) – ponosi pozwany 961,29 zł.